

- 3) Czy zgodne z art. 56 TFUE (dawnym art. 49) jest rozporządzenie regulujące stawki opłat za czynności pełnomocników sądowych, to jest RD 1373/2003 z dnia 7 listopada?
- 4) Czy regulacja ta jest zgodna z przesłankami konieczności i proporcjonalności, o których mowa w art. 15 ust. 3 dyrektywy 2006/123/WE? ⁽¹⁾
- 5) Czy art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka obejmuje, przyznając prawo do rzetelnego procesu, prawo do skutecznej obrony wobec ustalenia wynagrodzenia pełnomocnika, które jest dysproporcjonalnie wygórowane i nie odpowiada rzeczywistemu nakładowi pracy?
- 6) W przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy zgodne z art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka są postanowienia Ley de Enjuiciamiento Civil (kodeksu postępowania cywilnego), które uniemożliwiają stronie ponoszącej koszty postępowania na zakwestionowanie wysokości wynagrodzenia pełnomocnika, ponieważ uważa je za nadmiernie wygórowane i nie odpowiadające rzeczywistemu nakładowi pracy?
- 3) Czy fakt, że dostęp do utworu, z którym łączy link jest w jakikolwiek sposób ograniczony stanowi okoliczność wymagającą uwzględnienia?
- 4) Czy państwa członkowskie mogą przyznać autorowi wyłączne prawo mające szerszy zakres przewidując, iż publiczne udostępnianie obejmuje inne czynności oprócz określonych w art. 3 ust. 1 dyrektywy?
- 5) Czy państwa członkowskie mogą przyznać podmiotowi praw wyłączne prawo mające szerszy zakres przewidując, że publiczne udostępnianie obejmuje inne czynności oprócz określonych w art. 3 ust. 2 dyrektywy?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. L 376, s. 36).

⁽¹⁾ Dyrektywa 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. L 167, s. 10).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta domstolen (Szwecja) w dniu 22 maja 2013 r. — C More Entertainment przeciwko Linusowi Sandbergowi

(Sprawa C-279/13)

(2013/C 207/55)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Högsta domstolen

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: C More Entertainment AB

Strona pozwana: Linus Sandberg

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie publicznego udostępniania w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE ⁽¹⁾ obejmuje czynność polegającą na umieszczeniu na powszechnie dostępnej witrynie internetowej otwierającego się po kliknięciu linku do utworu transmitowanego przez podmiot praw autorskich do tegoż utworu?
- 2) Czy sposób umieszczenia linku ma wpływ na analizę pierwszego pytania?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Eparchiako Dikastirio Lefkosias (Cypr) w dniu 27 maja 2013 r. — Sotiris Papisavvas przeciwko O Fileleftheros Dimosia Etaireia Ltd, Takisowi Kounnafiemu i Giorgosowi Sertisowi

(Sprawa C-291/13)

(2013/C 207/56)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Eparchiako Dikastirio Lefkosias

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Sotiris Papisavvas

Strona pozwana: O Fileleftheros Dimosia Etaireia Ltd, Takis Kounnafi i Giorgos Sertis

Pytania prejudycjalne

- 1) Zważywszy, że przepisy państw członkowskich dotyczące zniesławienia mają wpływ na możliwość świadczenia usług informacyjnych drogą elektroniczną zarówno na poziomie krajowym, jak i wewnątrz UE, czy mogą one być uznane za ograniczenie świadczenia usług informacyjnych do celów wdrożenia dyrektywy 2000/31/WE?
- 2) W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1), czy postanowienia art. 12, 13 i 14 dyrektywy 2000/31/WE w zakresie odpowiedzialności mają zastosowanie w sprawach z zakresu prawa cywilnego pomiędzy jednostkami, takie jak sprawy dotyczące odpowiedzialności cywilnej w wypadku zniesławienia, czy też są ograniczone do odpowiedzialności cywilnej z tytułu czynności handlowych/umów z konsumentami?

- 3) W świetle celu, któremu służą art. 12, 13 i 14 dyrektywy 2000/31/WE, dotyczące odpowiedzialności usługodawców świadczących usługi społeczeństwa informacyjnego, i przy uwzględnieniu okoliczności, że w wielu państwach członkowskich wymagane jest istnienie powództwa, aby możliwe było zarządzenie środków tymczasowych nakazujących powstrzymanie się od działania do czasu zakończenia postępowania sądowego, czy wymienione artykuły ustanawiają prawa indywidualne, które można powołać na swoją obronę w sprawie cywilnej o zniesławienie, lub czy stanowią przeszkodę do wniesienia takiego powództwa?
- 4) Czy definicje „usług społeczeństwa informacyjnego” i „usługodawcy” w rozumieniu art. 2 dyrektywy 2000/31/WE i art. 1 ust. 2 dyrektywy 98/34/WE zmienionej dyrektywą 98/48/WE obejmują usługi informacyjne online, które nie są płatne bezpośrednio przez odbiorcę tych usług, tylko są odpłatne pośrednio dzięki reklamom pojawiającym się na stronie internetowej?
- 5) Przy uwzględnieniu definicji „usługodawcy [świadczącego usługi społeczeństwa informacyjnego]”, o której mowa w art. 2 dyrektywy 2000/31 i art. 1 ust. 2 dyrektywy 98/34/WE zmienionej dyrektywą 98/48/WE, w jakim zakresie można uznać, że następujące sytuacje stanowią „zwykły przekaz”, „caching” lub „hosting” w rozumieniu art. 12, 13 i 14 dyrektywy 2000/31/WE:
- dziennik mający dostępną bezpłatnie stronę internetową, na której publikowane jest elektroniczne wydanie dziennika drukowanego zawierające wszystkie jego artykuły i reklamy w formacie PDF lub innym podobnym formacie elektronicznym;
 - swobodnie dostępny dziennik elektroniczny, którego dostawca jest wynagradzany dzięki reklamom handlowym pojawiającym się na stronie internetowej. Informacje publikowane w dzienniku online pochodzą od pracowników dziennika lub od niezależni dziennikarzy;
 - płatna strona internetowa świadcząca usługi wskazane powyżej w lit. a) i b).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 marca 2013 r. w sprawie T-571/11 El Corte Inglés przeciwko OHIM — Chez Gerard (CLUB GOURMET), wniesione w dniu 30 maja 2013 r. przez El Corte Inglés, S.A.

(Sprawa C-301/13 P)

(2013/C 207/57)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: El Corte Inglés, S.A. (przedstawiciele: J.L. Rivas Zurdo i E. Seijo Veigueta, abogados)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 20 marca 2013 r. w sprawie T-571/11 w całości;
- obciążenie strony lub stron przeciwnych, które sprzeciwia się temu odwołaniu, kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- Naruszenie zasady pewności prawa i uzasadnionych oczekiwań

Zasada pewności prawa wymaga „jednoznacznego sformułowania, które pozwoliłoby zainteresowanym osobom zapoznać się z ich prawami i obowiązkami w sposób jasny i dokładny”. Zasada ta wiąże się z zasadą uzasadnionych oczekiwań, wskazując na konieczność uzasadnienia decyzji administracyjnych, które odbiegają od wcześniejszych decyzji, gdy te decyzje mogą wzbudzić uzasadnione oczekiwanie u ich adresatów.

Praktyka stosowana przez sądy hiszpańskie w dziedzinie hiszpańskich znaków sloganów (zarejestrowanych w czasie obowiązywania instrukcji z 1997 r.) stoi w jasnej sprzeczności ze wspólnotowymi aktami administracyjnymi dotyczącymi postępowania w sprawie sprzeciwu B 877 714 i [T-]571/11, jak również z wyrokiem Sądu Unii Europejskiej z dnia 20 marca 2013 r. — skoro Wydział Sprzeciwów miał wątpliwości co do znaczenia wcześniejszego znaku towarowego, powinien był temu zaradzić, zwracając się o wyjaśnienia w tym względzie do hiszpańskiego urzędu patentów i znaków towarowych, lub wezwać niniejszą stronę do przedstawienia uwag w swojej obronie.

- Oczywiście błędna ocena okoliczności powstania sporu

Wyrok uznaje za udowodnioną okoliczność, że znak towarowy, na który powołano się w sprzeciwie, jest zarejestrowany w klasie 35 w celu ochrony usług obejmujących zdanie reklamowe stosowan[e] jako slogan przy sprzedaży, używaniu lub eksploatacji towarów z klas 29, 30, 31, 32, 33 i 42 oraz że OHIM wiedział o istnieniu swojej decyzji z dnia 17 lipca 2006 r., w której wziął pod uwagę instrukcję hiszpańskiego urzędu patentów i znaków towarowych z dnia 11 listopada 1997 r. dotyczącą badania znaków sloganów (załącznik 4) oraz wyroki hiszpańskiego Tribunal Supremo z dnia 25 lutego 2004 r. i 30 maja 2008 r.

Oczywiście błędna ocenę stanowi wymaganie, by strona podniosła i wykazała, że jej wcześniejszy znak towarowy obejmował swoją ochroną te same towary, których dotyczył wniosek, gdyż byłoby to równoważne wymaganiu identyczności zakresu stosowania. W rezultacie błędna ocena dowodów i okoliczności faktycznych pozostawia nierozstrzygniętą zasadniczą kwestię dotyczącą art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 207/2009 (1).